

ת"פ 28018/12 - תביעות צפת נגד חביב רביב דין

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 14-12-2018 תביעות צפת נ' דין
בפני כבוד השופטת רות שפירברג כהן

בעניין: תביעות צפת
המאשימה
נגד
חביב רביב דין
הנאשם

הכרעת דין

כתב אישום ורקע

1. ביום 14/12/14, הוגש נגד הנאשם כתב אישום שייחס לו עבירה **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו** - לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וUBEIRAT **התנהגות פרועה במקום ציבורי** - לפי סעיף (א)(1) לחוק.

על פי המיחס לו בכתב האישום, הגיע הנאשם ביום 19/3/14 לתחנת המשטרה בקרית שמונה, פנה לשוטרת מיכל וצעק לעבורה "מה עשית עם התלונה שלי, למה לא העבורה אותה לקצין", השוטרת בתגובה ביקשה שלא יצאק עליה ושירגע.

משהוסביר לנאשם כי מדובר בסכסוך אזרחי עסקי, החל הנאשם לצעק ויצא לכיוון חצר התחנה וצעק לעבר הקצין שושני "אתה עברך וליצן".

בהמשך, משהודיע הקצין שושני לנאשם כי הוא מעוכב ובקש ממנו להתלוות אליו, סירב הנאשם לעשות כן והחל לצעק ולקלל.

עוד על פי כתב האישום, הקצין שושני, ביקש בשנית מהנאשם להתלוות אליו, אך הוא סירב, או אז הודיע לו הקצין על מעכrazו. הנאשם המשיך לצעק ולגדף גם לאחר שהוביל למשרד החקירה.

2. למען שלמות התמונה, אציג בקצרה כי בטרם טופל התיק בידי מותב זה, התקיימו הליכים בפניו של

כבר סגן הנשיא, השופט מרגלית, שבפניו הוזג הסדר טיעון בין הצדדים, וכותב האישום תוקן. הסדר הטיעון בוטל לבסוף, והתיק הועבר לשמיעה בפני, על פי כתוב האישום המקורי, שעניינו פורטו לעיל.

3. ביום 16/3/2016 כפר הנאשם באופן גורף בכל המិוחס לו בכתב האישום, והעליה טענת זוטא באשר לנסיבות גביית גרסתו בחקירת המשטרה.

נטען כי הודהתו החלקית במשטרה נמסרה על ידי הנאשם, לאחר שהותקף על ידי קצין החוקירות שושני, ולאחר שהופעלה נגדו אלימות קשה, דבר שה השפיע על רצונו החופשי. הנאשם ביקש לפסול את הודהתו החלקית במשטרה. קבעתי באותו מועד, כי הטענה לגבי פסילת גרסת הנאשם תתרբר עם יתר הסוגיות.

יריעת המחלוקת התפרסה איפוא על כלל תיאור התנהגות שבכתב האישום, אשר הנאשם הכחישה.

4. אציג כי גרסת הנאשם הורחבה בהמשך, כשהיעיד להגנתו, ואפרט כבר כעת את עיקרי טענותיו, אם כי אציג כבר עתה כי חלק ניכר מטענות אלה הושמע לראשונה במהלך פרשת ההגנה, לאחר שככל עדי התביעה העידו, וזאת מבלי שחלק מהדברים הוצגו בפני עדי התביעה לקבלת גרסתם, ובבלתי שהדברים הוזכרו בתיק החקירה כולם.

בין היתר, הדברים עוד יבואו בהרחבה, טען הנאשם כי כשהגע לתחנה, נעשה הדבר בהוראות של רץ מודיעין בשם יוסי מזרחי, אשר הבטיח לו בשיחת טלפון מוקדמת מאותו יום, לסייע לו לקבל בחזרה את רכבו, שהוחזק בידי אדם בעל רקע עברייני בשם אבי ביתון.

לדבריו, אותו מזרחי הורה לו לשוחח עם הקצין שושני, והוא, הנאשם, אמר לשושני, כמו גם לשוטרת מיכל, כי מזרחי שלח אותו (עמ' 27-28). הנאשם מסר שהקצין שושני "דיבר עמו בסגנון עברייני" אמר לו שהוא "לא עובד אצל" ואף אמר לו "לא מעוניין אותו שלו".

בתגובה, השמיע הנאשם, לדבריו, באזני שושני את הטענה כי איןנו מטפל בתלונתו מתוך פחד מפני אותו ביטון, שהנו עבריין, המחזק ברוב המריבה, ואף שאל אותו "אתה פחדן?" (עמ' 28 ש' 19). לדברי הנאשם, הוא הוכנס לחדר שבו היו שושני, והשוטרים בן חמו וקאבלו, שם הכה אותו שושני באגרופים ובסטיות, ואף איים עליו כי "יעלים אותו בצלמו" (עמ' 29 ש' 8).

הנאשם טען כי במעמד אותו עיקוב, **אמו התקשרה לעורך דין פלילי**, שדיבר עמו שושני בטלפון ואמר שהוא "יסבר את שושני עם הדרגות" וכי אותה שיחה שקיבל מעורך הדין הייתה העניין שהביא להסלמת התנהגותו של הקצין. לבסוף, אמר שושני לנאים, לטעنته (עמ' 29 ש' 16) כי אם הוא יחתום שקיבל טיפול טוב בחקירותו, ייתנצל, אך ימנע שושני מלסבך אותו.

לאחר דברים אלה, הוביל שושני את הנאשם, לדבריו, אל החוקר גבי אלמלם, שם הכתוב בשמו דברי התנצלות והודאה, אשר הנאשם כלל לא השמיע. הנאשם טען שבסיטואציה שנוצרה, בה הוכה ואוים, חתום מבלי ברירה על ההודאה שבחקיריה.

לאחר ששמעתי את עדי הצדדים, עינתי במוצגים ובראיות, כמו גם בסיכומי הצדדים, שוכנעתי שלא ספק כי המאשימה הוכחה את אשמו של הנאשם בעבירות המוחשית לו. גרסת הנאשם, כמו גם גרסת אמו שהעידה בפרש התגננה, לא עוררה ספק בראיות הטבעה, אף מצאתיה בלתי מהימנה. התרשםתי כי הנאשם נהג בהטלחות ובאופן פרוע, כתגובה לכך שלאזכה לשירות ולמענה אשר חשב שהוא זכאי לקבל, וכי במעשהיו הפריע לעובdet השוטרים בניגוד לחוק. אצין כי הטענות הצדקה להש��תי גם אישום והרשעה בעבירות העלבת עובד ציבור, ואולם עבירה זו לא יוכסה בכתב האישום, ولكن לא ארשייה בה את הנאשם. אבהיר וננקה להלן את מסקנותי אלו.

במסגרת פרשת הטבעה העידו מטעם המאשימה שיש-Anshi משטרת, שנכוו בתחנת קריית שמונה ביום האירוע. שת השוטרים, תיארו איש מזווית טיפולו באירוע את אשר אירע. העדויות כולן מצטרפות לתמונה מלאה שמנתה למדת הטענות פרועה ומשולחת רсан של הנאשם בתחנת המשטרה, וכן מתוארים עלבונות שהושמעו לעבר קצין החוקיות דודו שלו. יצוין כי חלק מהעדים העידו כי אין זוכרים היטב את פרטי האירוע, שהתרחש כאמור כשלוש שנים ולפעמים יותר לפני עドותם, והסתמכו לפיקר על מזכירים ודוחות אשר מילאו בסמוך לאחר האירועים.

ראשית,أتיחס לעדותו של הקצין דודו שלו, אשר גרסתו לאירוע תועדה והוגשה במסגרת דוח הפעולה מיום האירוע ת/5. פקד שניתי תיאר כי ביום האירוע ניגש אליו הנאשם, אמר שלשלחו אותו לבני רכב שבינתיים הורד מהכביש, ביקש לשוחח עמו באربע עיניים, ודרש שהמשטרה תעמיד מחסומים לאות רכב שמצו בלבו של סכסוך "עתיק יומין" בין לבו עבריין מוכך.

הकצין הודיע לנאים כי מדובר בסכסוך אזרחי, המצוי לדעתו בבירור בבית משפט, וכי המשטרה אינה מתערבת ברגע דא. הנאשם החל לצעוק ולהתהלך בחצר התחנה, ואף צעד למשרדים של החוקרת מיכל צעק אף שם. הקצין שלו, והשוטר בן חומו שהיה במקום הגיעו את הנאשם. הנאשם יצא, מלאוה בבן חומו, ממשרדים של החוקרת מיכל, וכשהיה כשבעה מ' מהקצין שלו, צעק לעברו: "**שונו, אתה עברו וליצן**". הנאשם סירב להתלוות לקצין למשרדו, ולכן הובילו לו שטירובו, וסיקול העיכוב על ידו, עלולים להביא למעצרו. בשלב זה אמרו של הנאשם, שנכחה במקום, החלה אף היא לצעוק. בהמשך נלקח הנאשם לחדרו של שלו, על ידי השוטר בן חומו, ושם נרגע, ישב על כסא, נכבול באזיקים, ורק אחרי זמן מה התנצל ואמר שהיה בסערה רגשות. צוין בדוח כי הנאשם לא נקט בכלל אלימות פיזית, וכי גם כלפיו לא הופעל כל כוח, מלבד איזיקתו באזיקי ידים.

מצאתי את עדותו של הקצין שלו מהימנה, ואת הטענות סבירה ומקצועית. ראשית, לא ראיתי פגם, על פניו, בהחלטתו של שלו שלא לחקור את תלונת הנאשם לגבי עניין הרכב. מצאתי שאותה ההחלטה לא הייתה החלטה שירוטית, והיא נומקה בכך שהקצין סבר שמדובר בעניין שטיבו אינו פלילי, וכן לא מתאים לחקירה משטרתית. אין צורך לומר, שגם אם קיבל הקצין החלטה שגויה, אין בכך הצדקה להטלחות והתפרעות מצד הנאשם, וקיים דרכם שבדין, העמודות בפניו אזרח, לתקוף ולשנות החלטות המתקבלות לגביו על ידי רשויות.

התרשםתי כי שלו תיאר נכונה את כעסו של הנאשם, כששמע את ההחלטה הקצין, וכי כעס זה הוא שהביא

להתנהגות הבוטה הגסה והמתלהמת.

בחקירותו הנגדית, הטייה ב"כ הנאשם בפני הקצין שושני את הטענה לפיה איים "لتפור לנאים תיק סמים", אף הלם בו ב"טירה או שתים" (עמ' 24 ש' 31), והקצין שלל את הטענה מכל וכל, באופן מעורר אמון.

בצדק טען שושני, כי הדברים לא הושמעו מעולם עד למועד העדות, שלוש שנים אחרי האירוע, ולא הופנו לבירור במח"ש, שאליו היו מופנים, איזי היה הקצין מגיב עליהם.

יצוין כי טענתו של הנאשם, לפיה עורך דין מטעמו דבר עם שושני תוך כדי חקירה, לא הושמעה בפני שושני כלל בחקירתו, ולא הוצאה לתגובהו.

יש לציין, כפי שצוין לעיל, שהנאשם, בגרסתו בבית המשפט בעדותו, טען שאotta שיחה מעורך הדין, הייתה ממשמעותית, שכן היא הנעה את הקצין להפעיל על הנאשם לחץ להודות ולהתנצל, ואף להכתיב בשם הודהה.

העובדת שאותו עניין לא הובא כלל בפני שושני לתגובה, פוגעת קשות באמינות הטענה, ועליה ספק ממשי בגרסתו של הנאשם בנקודה זו.

ענין נוסף שלא הזכר כלל בפני שושני, היה הטענה שהשטור יוסי מזרחי שלח את הנאשם ישירות לשושני על מנת שיטפל בו. מדובר בטענה מרכזית, שכן לדברי הנאשם איש משטרת הבטיח לו טיפול, ושושני אি�צז ולא מילא את הבטחה המשפטית, והנה, הטענה לא הוצאה בפני שושני כלל, ושמו של מזרחי לא הזכר.

כידוע - להימנע מהציג שאלה או טענה רלוונטיות בחקירה הנגדית יש ממשמעות ראייתית מכראת. מי שנמנע מהציג טענה - נتفس כמי שמוציאר על טענותו. ראה לעניין זה את דבריו בהם"ש העליון בע"פ 9141/10, סטואר ב' מ"י: "צוין הכלל, כי הימנעות מרצון מחקרית עד, תוך מודעות לתוכאה ולא הסבר סביר, מצביעה על השלמה עם הגרסה", וראה גם את דבריו של י. קדמי, על הראיות, חלק רביעי, עמ' 1949, תש"ע - (2009)

העובדת כי טענות מרכזיות וחשובות לא הזכרו כלל בחקירה, בפרש התביעה, ובחקירותם הנגדית של העדים, והושמעו לראשונה בגרסת הנאשם במשפטו, פוגעת מאוד במהימנותן של טענות אלה.

מצאתי את עדותו של שושני מהיימנה ואייתה.

9. נתתי לדעתו לטענות שנטענו בסיכון ההגנה לגבי עדותו של שניי, ולא מצאתי בטענות אלה ממשום חולשה או דופי ממשי. כך לדוגמה, לא ראיתי כי הופעלה שלא כדין סמכות העיקוב. שוכנעתי כי הנאשם התהלך, ופנה לקצין בשמות התואר "עכבר" ו"ליין", וכי התפרץ בצעקות לחדרה של החוקרת מיכל. סבורני כי סמכות העיקוב לחקירה קמה לנוכח ההתנהגות. בנוסף

לא ראייתי סתיירות מהותיות, החורגות מمبرилות הזכרון האנושי בעדותו של שושני. בנוסף, לא מצאתי בעיתיות בלוח הזמן, על אף הטענה בעניין זה. נטען שהנאשם הוזק במשטרת הזמן רב, וכי עובדה זו מצביעה על כך שהוכה ואויים על ידי שושני. עוד נטען כי יש פגם בכך שהקצין העביר את הנאשם למשרדיו, במקום לקחותו

שירות לחקירה אצל החוקר שחקר אותו (גבי אלמלם). לא מצאתי בעיתיות בעניין זה, ואני מקבלת את ההסבר של הקצין, לפיו עיכוב כרוך במילוי טפסים, והבאת המעווכב למשרדו של הקצין טרם חקירה מתבקשת והגינית, ולא מצביעה על כוונה שלילית מצד הקצין.

כפי שיבירה - עדותו של שושני נתמכת בעדויותיהם של יתר השוטרים, ובסימני אמת, ואני מקבלת את גרסתו.

10. השוטרת סיגל נפתלוביץ, ששירתה בתחנה בטור רצף מודיעין, והעידה כי היא מכירה את הנאשם ואת אמו, תיירה, בזיכרון שערכה ביום האירוע (ת/1) כי הנאשם הגיע לתחנה, דרש טיפול בעניין רכב שמסר לאחר, והופנה ע"י קצין החקירות (שושני) למשרדה של השוטרת מיכל. נפתלוביץ העידה כי **שמעה מהדרה של מיכל צעקות רמות**, עד שהקצין דודו ביקש ממנה לצאת. עוד ציין, כי כשהסביר הקצין לנאמן שהמשטרת לא טיפול בעניינו, כי מדובר בעניין آخرיו, לא קיבל זאת הנאשם, **הוא ואמו צעקו** והוא פנה לקצין וכינה אותו **"עכבר ומילימ דומות"**. בשלב זה, הודיע הקצין שושני לנאמן על עיכובו לחקירה בגין העלבת עובד ציבור, **והנאמן סירב וצעק שהוא מסרב להטלות**, תוך שאמו צועקת אף היא. השוטר שלומי בן לויוה את הנאשם, אך **הוא המשיך לצעק ולקלל** ונרגע רק אחרי שהקצין שושני הודיע לו שאם כך, ייאלץ לעצור אותו, ורק אז נרגע.

העדה נפתלוביץ צינה בזיכריה כי היא שהתה במשרד החקירות בעת קרות האירוע, והבהירה בעדותה שהמราชการ בין הנקודה בה עמדה, בין האירוע שראתה היה כמו **"מהיקן שאני עומדת לדלת האולם"** (עמ' 19 ש' 10) - מרחוק המתקרב באומדן גס לעשרה מטרים ואולי יותר.

מצאתי את עדותה של רס"ב נפתלוביץ אמינה, ולא דופי. סיכון הנאשם הפנו לכך שהעדה לא לא הזכרה בדוחות השוטרים האחרים כמו שנכחה במקום, ואולם לא מצאתי בכך משקל, וזאת לא ספק לגבי עצם נוכחותה של העודה במקום, כפי שהעידה. העודה הייתה במרחק מה מהאירוע, ולא נטלה בו חלק פעיל, ובכל מקרה האירוע התרחש בתחנת משטרת ביום העבודה, שבו מן הסתם נכחו במקום שוטרים אחרים. לפיכך אין כל משקל לעובדה שהיא של נפתלוביץ לא ציין על ידי עמידה בדוחות שלMALAO.

11. החוקרת רס"מ מיכל צץ, שהייתה בעת האירוע בעבר לתקפיך רצף חקירות, נפגשה עם הנאשם כזה התפרק למשרדה בשעה 15.30 (כך תיאורה בזיכרון ת/2 מיום האירוע), **והטיח בה בצעקות:** **"מה עם התלונה שלי, למה לא העברת אותה לקצין"** רס"מ מיכל הבירה בזיכרון, כי טענותיו של הנאשם הושמעו בהמשך לתלונה שהגיע זמן מה קודם, על כך שמסר את רכבו לחבר מאור עקיבא, וכי אותו חבר מסרב להחזיר לו את הרכב. **הנאמן ואמו צעקו שהם דורשים שהמשטרת תלך ותשיב את הרכב לידי הנאשם**. החוקרת לא שלה שnochshaהה המשך להתנהגות נוספת של הנאשם, ואולם לא זכרה זאת בשל חלוף הזמן, והבהירה שרשותה מזכר רק על מה שהתרחש מולה באותו חදירה (עמ' 23 ש' 11).

עדותה של החוקרת מיכל נמצאה על ידי אמינה, עניינית ונקיותית, והיה בה לבסס חלק מההתנהגות המיויחסת לנאמן, ומהוועת התפרעות בתחנת המשטרת בנגדו לחוק.

11. החוקר בדים, רס"ב גבי אלמלם, היה החוקר שגביה ביום האירע את הودעת הנאשם, שהוגשה כאמור, תוך הסתייגות לגבי קבילהותה, וסומנה ת/3. לעודתו של עד זה יש, איפוא, משקל מרכזי בהכרעה לגבי "משפט הזרטא", והטענה כי הנאשם הודה בחשדות המוחסנים לו שלא מרצון חופשי ולאחר שושני הפעיל עליו כוח. באותו הودעה, נחקר הנאשם בחשד להפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. מיד אחרי שהזהר, נרשם מפיו של הנאשם כי הוא מצטער על התנהגו ועל הדברים שהמשיעו לשושני. לשאלת החוקר מה הוא אותו תוכן שאמר ושלגביו הוא מצטער, השיב הנאשם: **"אמרתי לו כבר קטן ופחדן, ואני מצטער על זה ומתנצל"** (ת/3 ש' 4). בהמשך התנצל הנאשם על הסרוב לעיכוב ונרשם מפיו שמדובר באין הבנה, וגם לגבי הצעקות בחדרה של מיל', הביע הנאשם צער, והסביר כי היה נסער, כי הוא מבקש סיוע מהמשטרת להחזיר לו את רכבו, וכי ראה את הרכב באותו יום בקרית שמונה, ומכאן נולדה הדחיפות באותו יום דזוקא, לקבל סיוע.

החוקר אלמלם שלל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה שושני נכח בחדר בעת החקירה, וכי היה זה הקצין שושני שהכתב את דבריו הנאשם (עמ' 28 ש' 20, וכן עמ' 27 ש' 22).

גם עדותו של חוקר זה, נמצאה על ידי מהיינה, ואני שוללת את האפשרות כי הואלקח בcpf'ית גרסה, עד כדי הכתיבה ממש, על ידי שושני כפי שהנאים טען. בנגדו לנטען בסיכון ב"כ הנאשם, לא מצאת עיתיות מיוחדת בלוח הזמנים ביום האירע. חקירותו של הנאשם על ידי אלמלם החלה, על פי המצוין בטופס, בשעה 16.44, בעודו של מושרדה של החוקרת מיל' נכנס הנאשם בתחילת האירע בשעה 1530. התגלגולות הענינים, במהלך הסלימה התנהגו של הנאשם, הוא עוכב, נלקח למשרדו של שושני למלא טפסים (על כך בהמשך) ולבסוף הובא לחקירה אצל אלמלם - הנה התרחשות ממושכת למדוי, ואני סבורה שמדובר בפרק זמן בלתי הגיוני אשר בהכרח מצביע, כפי שנטען בסיכון ההגנה, כי הנאשם הוכה או כי הופעל עליו לחצים. בנוסף, לא מצאת תימה מיוחדת בכך שאלמלם לא העיד או ולא דיווח על התנהגות חריגה של הנאשם, ויתכן שלא היה עד כלל לאותה התנהגות.

יצוין כי מדברי הנאשם עליה כי באותו יום ממש חגג אותו חוקר אלמלם את יום הולדתו בתחנה, כך שיתכן ולא עסק בעבודה שוטפת כמו חבריו, ולא היה נוכח בחצר התחנה בעת שהנאים התפרעו שם. מעבר לכך, עולה במפורש מעדותו של הנאשם, כי משרדו של אלמלם נמצא "למעלה" קרי בקומת השנייה (עמ' 30 ש' 2, שם מציין הנאשם כי אחרי החקירה אצל אלמלם הם ירדו למטה), ואילו האירע התרחש בחצר התחנה. בנסיבות אלה אין פלא שאלמלם לא היה מעורב באירועים.

עוד יצוין, וזאת כביסיס לעניין שידון בהמשך, כי מעדותו של אלמלם עולה בבירור **שאמו של הנאשם, גב' גילה אסולין, לא נכח כל בחדრ החקירה בעת שאלמלם חקר את הנאשם, מכל מקום, ב"כ הנאשם לא שאלה עד זה לגבי האם או נוכחותה בחדר.**

12. עדויותיהם של השוטרים שלומי בן חמו ווסף קבלאןロー במצרים אשר כל אחד מהשוטרים ערך לגבי יום האירע. שני המסמכים (בן חמו - ת/4, קבלאן - ת/6) תיארו השוטרים התנהגות מתלהמת וצעקנית של הנאשם ושל אמו, כתגובה לאי היענות מצד שושני לדרישותיהם. שני המצרים תועדו העלבונות שהטיח הנאשם כלפי שושני, בהם האשים הנאשם את הקצין כי הוא מפחד מאותו אדם המחזיק ברכבו,

ולכן לא מטפל בעניינו על פי רצונו, וכינה אותו "עכבר" ו"לייצן".

תוודה קלות וגידופים מצד הנאשם, באופן המהווה עבירות הפרעות והפרעה לשוטר, שכן ההתנהגות נמשכה, על פי גרסאות השוטרים, גם לאחר שהקצין ביקש לעכב את הנאשם.

חקירותם הנגדית של השוטרים קובלאן ובן חמו לא פגעה במהימנותה או במשקללה של כל אחת מגרסאותיהם. על אף הזמן שחלף מאז האירוע, שהחליש את מידת זיכרון הפרטים, התרשםתי כי כל אחד משני השוטרים תיאר באופן אמין וחף מההגוזמת את אשר התרחש.

כך לדוגמא, מצאתי את תיאורו של בן חמו לגבי האירוע משכנע, כשתייר את התיאור הבא:

"**היתה כל המולה בכניסה למשרד, זה היה מול העיניים שלי בפנדולת. אני הגעתו כשהתחילה צעקות וקללות, אז רביב יצא החוצה, היו קללות והיתה מהומה, שושני ביקש לעכב אותו,��ין חקירות, אני ביקשתי לעכב אותו ואז הוא התנגד ועצרתי אותו על פי הנחיה של קצין החקירה".** (עמ' 30 ש' 8).

ובהמשך:

"... אני אגיד לך את האמת, אם יבוא עכשו חשוד לתחנה ויגיד לי 'עכבר שפן', אני גם אעכ卜 אותו לחקירה". (עמ' 33, ש' 2)

נתתי אמון מלא בגרסתם של השוטרים בן חמו וקובלאן.

13. צירוף של עדויות שתשע השוטרים זו לזו, וגרסאותיהם, שתועדו בדו"חות פעולה ומצקרים ונתמכו בעדויות, מבססות היטב ומועל לכל ספק סביר את גרסת כתב הנאשם. נתתי, כפי שמצוין לעיל לגבי כל עד ועד, אמון בגרסאותיהם של אנשי המשטרה, וממצאי כי הנאשם התהלך, התפרק, התנגד לעיכוב והטיח עלבונות בקצין משטרתו. התיאור לגבי ההתנהגות מבוסס היטב על הנסיבות, שכן ברור שההתנהגות המתלהמת והפלילית, לא באה יש מאין, אלא כתגובה לתחושים טרונייה וקיופות של הנאשם, שדרישותיו לטיפול משטרתי מיידי, לא נענו. מצאתי לפיך, כי המאשימה הוכיחה את הנטען בכתב הנאשם.

14. גרסתו של הנאשם, אשר נפרשה בעדותו, כשלה מלහטי ספק במידת ההוכחה. יתרה מכך, מצאתי את גרסת הנאשם כבלתי אמינה, וראיתי בה תמייקה בראיות להוכחת המיוחס לו. צזכור, טען הנאשם "טענות חזותא", בהן ביקש לפסול את ההודעה שנגבתה ממנו, בה הודה והתנצל על התנהגותו. אני דוחה טענות אלה, ומוצאת, בגין לטענת הנאשם, כי בעת שנחקר על ידי החוקר אלמלם, הנאשם אכן הודה ותנצל כפי שרשם החוקר, וכי לא היה זה שושני שהכתב את הדברים. אני נותרת איפוא משקל מלא להודאת הנאשם, ששוכנעת כי ניתנה מרוץן חופשי, וمبرשת גם עליה את הרשותו.

עדותו של הנאשם בפני גילתה שגם במעמד העדות, מעל שלוש שנים אחרי יום האירוע, מחזק הנאשם בעיטים וטענות לגבי הטיפול המשטרתי באוותה תלונה, שאת בירורה דרש. הנאשם שטח בהרבהיחסית את נסיבות הסכוסר שerrer בין אותו אבי ביטון, שהחזק לדבריו את רכבו. הנאשם בעודתו הודה למעשה במפורש, שהטיח בשושני טענות שהוא לא מטפל בתלונה, כי הוא מפחד מאותו עבריין ביטון:

"**כשהוא סירב לבדוק את העניין, אז אמרתי לו 'אתה מפחד ממנו כי הוא עבריין'**" (עמ' 28 ש' 17).

ובהמשך:

"**از הוא הסתובב אליו ושאל אותו 'מה אמרת?' שאלתי אותו: 'אתה פחדן?'**" (ש' 19).

מדובר לפיכך בהודאה חיליקת במיוחס לנימוק, אשר הוושמעה בית המשפט.

אני סבורה כי גם אילו הtentngotuto של הנאשם הייתה מסתכמה בהתחת המילה "פחדן" לפני הקצין, הרי שהיה בהtentngotuto זו מן הפסול. ואולם, שוכנעתי כאמור, כי לא בכך הסתמכנו מעשי הנאשם, וכי הם לוו בהתלהמות.

מצאי שהנימוק לא היה כנה כתשייר את התננngotuto כמתוונה בהרבה מזו שהיתה בפועל.

כך לדוגמא, הנאשם שלל שבנוסף למילה "פחדן", אמר גם את המילים "עכבר" ו"לייצן", שהוזכרו בעדויות חלק ניכר מהשוטרים (ראה עמ' 37 ש' 10 ואילך).

מצאי כי ניכר שהנימוק היה כעוס מאד, וכי גם אמו כמויהו, הגיעו בנסיבות והתלהמות.

16. הנימוק, בחקירותו הנגדית, הותיר רושם לא חיובי, וניתן היה להתרשם מנימותו המתלהמת ונטיתתו לכעס, גם מותן אופן בו השיב לשאלות התובע.

כך לדוגמא, בලטה נטיתתו לעונות שלא לעניין על השאלות שנשאל, כשהוא עונה בשאלות לשאלות במקומם לתשובה עניינית (ראה לדוגמא עמ' 31 ש' 19, שם הביאה תשובה הנפタルת של הנאשם להערת בית המשפט שהורתה לו לעונות לעניין.)

17. לא מצאי אמון בגרסתו של הנאשם באשר לכך שלא הביא את גרטתו מעולם לבירור במח"ש. הדעת נותנת שאליו אכן נהג בו הקצין שושני באليمות, הרי שהיה מבקר את העניין (ראה לעניין זה את האמור בעמ' 35 ש' 10 ואילך). גם בעניין זה ענה הנאשם לשאלות בקוצר רוח, בכעס והתלהמות. לדוגמא כך:

"**ש. למה לא פנית למח"ש אם הותקפת?**

ת. אני אזכיר את זה בפעם העשירית או אני לא ידוע כמה. שושני אמר עלי לסבר אותו, זה אדם

עם כוח בתקנת קריית שמוֹנה, וכוח לשבך אותו אם הוא רוצה. אני לא רוצה שירדפו אותי, בכלל זה ברוחתי מהעיר הזאת לתל אביב, והיום אני סטודנט".

18. הנאשם נכשל מלהסביר מדוע לא עלה עד אותו שלב עניין חשוב ומרכזי, והוא השיחה שהתקבלה לטענותו מטעם עורך דין פלייל. בנוסף, לא הסביר באופן הגינוי מדויק לא עלה עניין נוסף, והוא עניינו של אותו שוטר יוסי מזרחי, אשר לטענותו הנאשם שלח אותו בז'וקר يوم האירוע לשירות לשוני על מנת שיטפל בו. כשנשאל על ידי בית המשפט אם סיפר על עניין יוסי מזרחי לסניגוריית המטפלת בעניינו, השיב שאיננו זכר (עמ' 32 ש' 17).

מצאתि בעניין זה פגם נוסף בධימנותו של הנאשם. יש לצפות, שני שדבר אמת, יכול אלמנטים מרכזיים של גרטסו בהזדמנות הראשונה הרלוונטיות. אני סבורה שאילו היה מדובר בטענת אמת, ואוותה מזרחי אכן היה מעורב באירועים כנטען, וגם עורך הדין שזהותו אינה ידועה, היה בתמונה כנטען, הרי שעניינים אלה היו מובאים בפני עדי התביעה לתגובה על ידי הסניגוריית בחקירה הנגידית. מעבר לכך, היה מצופה שמזרחי עצמו או עורך הדין, היו מובאים כעדי הגנה. דבר מכך לא נעשה, וההימנעות פוגעת באמונות.

19. עניין נוסף ראי לציון, הוא אזכורו של שוטרת נוספת, שלא נמנתה עם עדי התביעה, ושמה רימונה ישראלי. הנאשם טען כי אותה רימונה, המכירה אותו אישית, נכחה ביום האירוע במשטרת, והיתה עדה להתנהגות משטרתית אלימה כלפיו. ואולם, הנאשם לא הזמין את השוטרת רימונה כעדה מטעמו, והדברים שהשמע לגביה, נסתרו בחקירה הנגידית, משהווצג בפניו מזכיר של רימונה, בו תיארה, בנסיבות לטענותו של הנאשם, התנהגות מתלהמת ואלימה מילולית מצדיו.

20. דבר אחרון אליו ATIיחס, הינו עדותה של אמו של הנאשם, הגב' גילה אסולין, והתנהגותה של עדה זו בבית המשפט.

זכור, אמו של הנאשם נכחה עמו בתקנת המשטרה, ושמה עלה בעדויותיהם של השוטרים, כמו שצעקה, התלהמתה ולבסוף גם התנצלה על מעשה, ממש כמו בנה הנאשם. והנה, גם במהלך המשפט שבו נכחה האם כל העת על ספסל הקהל, השמיעה מטעמה קריאות ביןיהם וצעקות, עד שהוצאה מהאולם בהוראת בית המשפט, לאחר שהଉודות חוזרות לשומר על השקט, לא מולאו מצידה (עמ' 36 ש' 27).

לקראת סוףו של המשפט, בחרה הסניגוריית להuid את האם מטעמה. עדות זו העידה הגב' אסולין, כי בחקירה שנחקר בנה הנאשם על ידי אלמלם, היא, האם, **נכחה בחדר במאלה כל החקירה** וראתה איך הדברים שנרשומים מפי בנה, מוכתבים על ידי שוני. העודה אף הגדילה לעשות וטענה ששושני אמר בנווכחותה לנאים, שלא ידבר על המכות שקיבל ממנו (עמ' 39 ש' 11), ואף אמר לה לשמור את

AIRUI HAYOM BOSOD BAOFEN HABA:

"לשאלת בית המשפט, זה הכל היה בחדר של גבי, אני היתי שם וושוני אמר לי: 'גילה את לא הייתה פה, אף אחד לא יודע שאתה היה פה'. שאלתי אותו מה זו החקירה פה. אמרתי למה הבן שלי לא מדבר, אז הוא אמר לי: 'גילה או שאני מטיס את הבן שלך מפה לשבוע ימים על תיק של סמים.' (עמ' 39 ש' 14)

גרסתה של הגב' אסולין לא מתකלת על הדעת, שכן עד רגע עדותה לא עלתה כלל האפשרות לפיה האם נכח בחקירה שנחקר הנאשם על ידי אלמלם. הנאשם לא הזכיר זאת ולא טען זאת, אף אחד מהעדים, ובראשם אלמלם, לא נשאל על כך, ומדוברם עליה כי הדבר איננו אפשרי. מצאתי כי בראقتה לסייע לבנה בגרסתו, סתמה גברת אסולין את הגולן סופית, לנבי כל סיכוי להטיל ספק בגרסת המשימה.

לא אוכל שלא להתייחס בקצרה גם לדינמיקה של התנהלות ואחר כך התנצלות, אשר תוארה ביום האירוע במשטרת הצד הנאשם, וחזרה על עצמה בבית המשפט, הפעם מצד האם. ניתן לראות כי לאחר שהוזאה מהאולם בשל התנהלות לא נאותה, בחירהגב' אסולין לפתח את עדותה, שניתנה לאחר שהוזאה לאולם, בהתנצלות על התנהגותה שהתרחשה זמן קצר קודם (עמ' 37 ש' 25). התנהגות שכונעה מעבר לנדרש כי גם ביום האירוע עברה התנהגותם של הנאשם ואמו את גבולות המותר.

.21. לסיכום, מצאתי כי גרסת המשימה הוכחה כאמור לעיל על ידי עדים ומומצאים, שפרשו התגלגולות עניינים הגיוניים וטיפוסית, הנפוצה במקומותינו, בנסיבות נוטים ייחודיים, אשר פועלם מותך תחששות קיופח וטרונה, לאלימות והתלהמות. מצאתי ללא ספק שהנאשם חריג מנורמות ההתנהגות, וכי ההתנהגות היוותה התנהגות פרועה במקום ציבורי, ובהמשך גם הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כמיוחס לו.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כתוב האישום.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ז, 24 אפריל 2017, במעמד הנוכחים.